הגמרא מתרצת את הדחייה: לְעוֹלָם הברייתא שחרש תורם לכתחילה כְּרַבִּי יְהוּדָה הִיא, וְסבר שהקורא את שמע בלא להשמיע לאזניו הרי זה מותר אֲפִילּוּ לְכַתְּחִילָּה, ואם כן משנתינו שפסלה בחרש בהכרח אין להעמידה כרבי יהודה ויש להעמידה כרבי יוסי שסבר שאף בדיעבד לא יצא, וְלֹא קַשְׁיָא מן הברייתא לענין ברכת המזון שיש לחלק בין לכתחילה לדיעבד, דְּתָנָא – הברייתא הראשונה שהתירה אף לכתחילה דִּיְדִיהּ – היא דעת רבי יהודה עצמו, וְתָנָא – הברייתא השניה שחילקה בין לכתחילה לדיעבד דְּרַבָּנַן – רבי יהודה אמרה בשם רבו רבי אלעזר בן עזריה, שהוא אכן סבר שיש לחלק בין לכתחילה לדיעבד, דְּתַנְיָא בברייתא, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה, הַקּוֹרֵא אֶת שְׁמַע, צָרִיךְ שֶׁיַּשְׁמִיעַ קריאתו לְאָזְנוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ו ד) 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד', ודורשים מתיבת 'שמע', הַשְׁמַע לְאָזְנֶיךָ מַה שֶּׁאַתָּה מוֹצִיא מִפִּיךָ, ומלשון 'צריך' משמע שהוא רק דין לכתחילה. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אף לכתחילה אין צריך להשמיע אמירתו לאזנו, שנאמר (שם ו ו) 'אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל לְבָבֶךָ', ומאחר שתלה המצוות בלב, למדים שאַחַר בַּיּוֹנַת הַלֵּב הַן הֵן הַדְּבָרִים, ואין צורך שישמיע לאזנו. תירוץ נוסף בביאור הברייתא: הַשְׁתָּא דְּאָתֵית לְהָכִי שיש מחלוקת בין רבי יהודה בשם רבי אלעזר בן עזריה לרבי מאיר בענין זה, יש לתרץ את הקושיא מן הברייתא של ברכת המזון, שאֲפִילּוּ תֵּימָא שרַבִּי יְהוּדָה כְּרַבִּיהּ רבי אלעזר בן עזריה לֵיהּ, שלכתחילה צריך להשמיע לאזנו, וְהָא דְּתָנֵי יְהוּדָה בְּרֵיהּ דְּרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן פַּזִּי שאף לכתחילה אין צריך להשמיע לאזנו, רַבִּי מֵאִיר הִיא שלדבריו הכל תלוי בכוונת הלב כמבואר.

שנינו במשנה: רַבִּי יְהוּדָה מַכְשִׁיר בְּקָטָן.

הברייתא מביאה מעשה בענין זה: (דתניא) [תַּנְיָא], אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, יש ראיה לדברי ממעשה שהיה, קָטָן הָיִיתִי, וּקְרֵיתִיהָ למגילה לְמַעְלָה מֵרַבִּי טַרְפוֹן וּזְקֵנִים – בפני רבי טרפון וזקנים בְּלוֹד, ומכך ששתקו יש ראיה לדברי שקריאה זו כשרה. אָמְרוּ לוֹ, אֵין מְבִיאִין רְאָיָה מִן הַקָּטָן, שאדם אינו נאמן להעיד על מה שראה בקטנותו. ברייתא נוספת בענין זה: תַּנְיָא, אָמַר רַבִּי, קָטָן הָיִיתִי וּקְרֵיתִיהָ למגילה לְמַעְלָה מֵרַבִּי יְהוּדָה. אָמְרוּ לוֹ, אֵין מְבִיאִין רְאָיָה להלכה מִן הַמִּתִּיר, שהרי רבי יהודה הוא המתיר לשמוע קריאה מקטן, ואין להביא ראיה ממנו ביום שרבים חולקים עליו. שואלת הגמרא: וְלֵימְרוּ לֵיהּ שֶׁאֵין מְבִיאִין רְאָיָה מִן הַקָּטָן כדברי חכמים לרבי יהודה בברייתא הקודמת. משיבה הגמרא: חָדָא וְעוֹד קָאָמְרוּ לֵיהּ, כלומר, הוסיפו טעם אחר על הטעם הראשון, והיינו, חָדָא, דְּקָטָן הָיָיתָ ואין מביאים ראיה מראייתך, וְעוֹד, שֶׁאֲפִילּוּ אם גָּדוֹל הָיִיתָ באותה שעה והיית יכול להביא ראיה מראייתך, מכל מקום אין לך להביא ראיה ממעשה זה, שכן אֵין מְבִיאִין רְאָיָה מִן הַמִּתִּיר.

משנה

המשנה מפרטת את המצוות שזמנן ביום ואין לעשותן קודם שתנץ החמה: אֵין קוֹרִין אֶת הַמְּגִילָּה ביום הפורים, וְלֹא מָלִין תינוק בן שמונה ימים, וְלֹא טוֹבְלִין טמאי זיבה או טמאי מת ביום השביעי לספירתם, וְלֹא מְזַיִן מי אפר פרה על טמא מת ביום השלישי והשביעי לספירתו, וְכֵן שׁוֹמֶרֶת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם לֹא תִטְבּוֹל, עַד שֶׁתָּנֵץ הַחַמָּה, שכל אלו זמנם ביום ולא בלילה, וְכוּלָּן שֶׁעֲשׂוּ דברים אלו מִשֶּׁעָלָה עָמוּד הַשַּׁחַר, כָּשֵׁר הדבר, כיון שאז כבר יום הוא ונקרא זמנם, אלא שכיון שאין הכל בקיאים אם עלה השחר, הצריכו לכתחילה שימתינו עד הנץ החמה שאז בוודאי יצאו מידי ספק לילה.

גמרא

הגמרא מבארת מקור דיני המשנה שכל אלו זמנם ביום ולא בלילה. מבררת הגמרא: מְנָלָן הדין שקוראים את המגילה דווקא ביום. משיבה הגמרא: דְּאָמַר קְרָא (אסתר ט כח) 'וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנַעֲשִׂים', וממה שנאמר 'ימים' משמע שַׁבַּיּוֹם אֵין בַּלַּיְלָה לֹא.

מקשה הגמרא: לֵימָא תִּיהֱוֵי משנה זו תְּיוּבְתָּא דְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, דְּאָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, חַיָּיב אָדָם לִקְרוֹת אֶת הַמְּגִילָּה בַּלַּיְלָה, וְלִשְׁנוֹתָהּ – לקרותה פעם שניה בַּיּוֹם, ואילו במשנה משמע שדווקא ביום חייב ולא בלילה. מתרצת הגמרא: כִּי קָתָנֵי אַיּוֹם – המשנה דיברה בקריאה של יום, שלמדים מ'והימים' שקריאה זו תהא דווקא ביום ולא בלילה, אך באמת יש חיוב נוסף של קריאה בלילה.

שנינו במשנה: וְלֹא מָלִין וכו' עד שתנץ החמה.

מבארת הגמרא: מקור דין זה הוא מִדְּכָתְבִי (ויקרא יב ג) 'וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל', וממה שנאמר 'ביום' מבואר שזמנו רק ביום.

שנינו במשנה: וְלֹא טוֹבְלִין וְלֹא מַזִּין וכו'.

מבארת הגמרא את מקור הדין בהזאה ובטבילה: דִּכְתִיב (במדבר יט יט) 'וְהִזָּה הַטָּהוֹר עַל הַטָּמֵא [וגו'] בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי', וממה שנאמר 'ביום' למדים שהזאה היא רק ביום ולא בלילה. וְאִיתְקַשׁ טְבִילָה לְהַזָּיָה, שנאמר בהמשך הפסוק 'וְרָחַץ בַּמַּיִם', ללמד שאף טבילה זמנה היא רק ביום ולא בלילה.

שנינו במשנה: וְכֵן שׁוֹמֶרֶת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם לֹא תִטְבּוֹל עַד שֶׁתָּנֵץ הַחַמָּה וכו'.

מקשה הגמרא: פְּשִׁיטָא, מַאי שָׁנָא שׁוֹמֶרֶת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם מִכָּל חַיָּבֵי טְבִילוֹת שנאמר לעיל שדינם ביום ולא בלילה, ומדוע יצאה טבילה זו מכללם.

מתרצת הגמרא: אִיצְטְרִיךְ, שכן סָלְקָא דַּעְתָּךְ אֲמִינָא דתֵּיהֱוֵי ראייתה הראשונה של שומרת יום, כְּרָאָיָה רִאשׁוֹנָה שֶׁל זָב, וּרְאָיָה רִאשׁוֹנָה שֶׁל זָב אֵיתְקַשׁ לְבַעַל קֶרִי, דִּכְתִיב (ויקרא טו לב) 'זֹאת תּוֹרַת הַזָּב וַאֲשֶׁר תֵּצֵא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַת זֶרַע', שנזכרו שניהם יחד, ומלמד, מַה בַּעַל קֶרִי טוֹבֵל בַּיּוֹם שראה בו, ואינו צריך להמתין למחרתו, הָאי – זב בעל ראייה אחת נַמִי לִיטְבּוֹל בְּיוֹמֵיהּ – ביום שראה בו. וְאִף הָא – השומרת יום כנגד יום לא תצטרך להמתין למחרתו, ואמנם ודאי אינה דומה לגמרי לבעל קרי וזב בראייה ראשונה, שהרי היא בְּיָמָא – ביום ראייתה ודאי לֹא מָצֵי טָבְלָה, דִּכְתִיב (שם טו כח) 'כָּל יְמֵי זוֹבָהּ כְּמִשְׁכַּב נִדָּתָהּ יִהְיֶה לָהּ', ומפסוק זה דורשים דין שומרת יום כנגד יום (נדה עג.), ומ'יהיה' דורשים שצריכה לשמור אף מקצת מיום המחרת, אך מכל מקום נאמר דִּבְלֵילְיָא שלאחר יום ראייתה מֵיהַת לִיעֲבִיד מִקְצַת שִׁימּוּר, כלומר שבכך שתשמור אותו לילה תקיים מקצת שימור, וְאז תִּיטְבּוֹל, ולא תהא צריכה להמתין עד היום, קָא מַשְׁמַע לָן שאף שומרת יום אינה טובלת אלא ביום שלמחרתו, משום שמה שנלמד שצריכה לשמור יום נוסף הוא מדין ספירה, וכספירת שבעה נקיים של זבה גדולה, וּבְיוֹן דְּבָעְיָא סְפִירָה ביום שלמחרת ראייתה,

פְּפִירָה רק **בִּימָמָא הִיא** ולא בלילה, כמו שנאמר (ויקרא טו כח) 'וְסָפְרָה
לָהּ שִׁבְעַת יָמִים', ולכן צריכה להמתין עד למחרתו.
שנינו במשנה: **וְכוּלָּן שֶׁעָשׂוּ מִשֶּׁעָלָה עַמּוּד הַשַּׁחַר כָּשֵׁר.**
מבררת הגמרא: **מְנָהֲנֵי מִילֵּי** שתחילת היום הוא מעלות השחר.
משיבה הגמרא: **אָמַר רָבָא, דְּאָמַר קְרָא** (בראשית א ה) 'וַיִּקְרָא אֱלֹהִים
לָאוֹר יוֹם', כלומר, לְמֵאיר וּבָא – כשאור השחר מתחיל לבוא
ולהאיר קְרָאוֹ ה' יוֹם.
מקשה הגמרא: **אֶלָּא** מֵעַתָּה לפי סברא זו, כיצד נפרש את מה
שנאמר (שם) 'וַלַּחֹשֶׁךְ קָרָא לָיְלָה' [האם גם בזה נפרש שלַּמַּחֲשִׁיךְ **וּבָא**
קָרָא לָיְלָה, כלומר שבשקיעת החמה שאז מתחיל החושך לבוא
קראו לילה], **וְהָא כַּיְימָא לָן** להלכה **דְּעַד צֵאת הַכּוֹכָבִים לָאו לַיְלָה**
הוּא, כלומר שתחילת הלילה הוא רק בצאת הכוכבים כשמחשיך
לגמרי, ואם כן גם יום צריך לומר שהוא רק כשמאיר לגמרי דהיינו
בהנץ החמה, ומנין שאף מעלות השחר נחשב יום.
הגמרא מביאה מקור אחר לדין המשנה: **אֶלָּא אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה**,
המקור לכך הוא **מֵהָכָא**, שנאמר בבנין חומת ירושלים על ידי עולי
בבל (נחמיה ד טו) 'וַאֲנַחְנוּ עֹשִׂים בַּמְּלָאכָה וְחֶצְיָם מַחֲזִיקִים בָּרְמָחִים
מֵעֲלוֹת הַשַּׁחַר עַד צֵאת הַכּוֹכָבִים', ומבואר שתחילת היום הוא
מעלות השחר. **וְעוֹד אוֹמֵר** הכתוב (שם ד טז) '(והיה) [וְהָיוּ] לָנוּ הַלַּיְלָה
(**למשמר**) [מִשְׁמָר וְהַיּוֹם מְלָאכָה]'. שואלת הגמרא: **מַאי 'וְאוֹמֵר'**,
כלומר מדוע הוצרך רבי זירא להביא פסוק זה. משיבה הגמרא: **וְכִי**
תֵּימָא שאין מהפסוק הראשון ראיה לכך, משום שניתן לומר
שבאמת **מֵעֲלוֹת הַשַּׁחַר** לָאו **יְמָמָא** הוא, **וְכֵן** אפשר לומר
שכבר מִכִּי עָרְבָא שְׁמָשָׁא לֵילְיָא הוא, **וְאִינְהוּ** שעשו במלאכה
מעלות השחר ועד צאת הכוכבים, היו **מְקַדְּמֵי** במלאכה קודם
תחילת היום, **וּמְחַשְּׁכֵי** במלאכתם לאחר סוף היום, לכן אמר רבי
זירא, **תָּא שְׁמַע** זאת ממה שנאמר '(והיה) [וְהָיוּ] לָנוּ הַלַּיְלָה מִשְׁמָר
וְהַיּוֹם מְלָאכָה', כלומר שמפסוק זה מוכח שהמלאכה היתה רק
ביום, וממילא הזמנים שנתבארו בפסוק הראשון הרי הם מוכיחים
על משך זמן היום, שהוא מעלות השחר עד צאת הכוכבים.

משנה

המשנה מפרטת את המצוות שזמנן ביום, ושכל היום כולו כשר
בהם: **כָּל הַיּוֹם כָּשֵׁר לִקְרִיאַת הַמְּגִילָה** של יום הפורים, **וְלִקְרִיאַת**
הַהַלֵּל בימים שחייבים בה, **וְלִתְקִיעַת שׁוֹפָר** בראש השנה, **וְלִנְטִילַת**
לוּלָב ביום הראשון של סוכות, **וְלִתְפִלַּת הַמּוּסָפִין** בימים שבהם היה
קרבן מוסף במקדש, **וּלְמוּסָפִין** – להקריב קרבן מוסף במקדש,
וּלְוִידּוּי הַפָּרִים – על פר העלם דבר של ציבור (ויקרא ד טו) ועל פר
כהן משיח (שם ד ד), שמתוודים על החטא שעליו הוא בא, **וּלְוִידּוּי**
מַעֲשֵׂר, שבערב פסח של שנה רביעית ושביעית לשמיטה מבערים
את המעשרות מהבית, ואומרים הפסוקים 'בִּעַרְתִּי הַקֹּדֶשׁ מִן הַבַּיִת'
וגו' ואילך (דברים כו יג-טו), **וּלְוִידּוּי יוֹם הַכִּפּוּרִים** שהיה כהן גדול
מתוודה על הקרבנות שהקריב (ויקרא טז כא), **וּלְמִיכָה** על ראש
הקרבנות (שם ג ב ועוד), **וּלְשְׁחִיטָה** של הקרבנות, **וּלְתִנּוּפָה** של העומר
בהבאתו למחרת יום טוב הראשון של פסח (שם כא יא), **וּלְהַגָּשָׁה**
וּלְקְמִיצָה וּלְהַקְטָרָה של המנחות, שמגישים אותן תחילה ליסוד קרן
מערבית דרומית של המזבח (שם ב ח), **וְהַכֹּהֵן** קומץ מן הסולת
והשמן ומקטירם על המזבח (שם ב ט), **וּלְמִלּוּקָה** של קרבן העוף,
וּלְקַבָּלָה של דם הקרבנות במזרק להזותו על המזבח, **וּלְהַזָּיָה** שלו
על המזבח, **וּלְהַשְׁקָיַת סוֹטָה** – אשה שקינא לה בעלה ונסתרה,
שהיו משקים אותה מים המאררים, והמים בודקים אותה אם
זִינְתָה (במדבר ה כד), **וְלַעֲרֵיפַת הָעֲגָלָה** – כשנמצא אדם הרוג מחוץ
לעיר ולא נודע מי הכהו, היו זקני העיר יוצאים ועורפים את
העגלה בנחל, ואומרים 'ידינו לא שפכו את הדם הזה' (דברים כא ד),
וּלְטַהֲרַת הַמְּצוֹרָע – אדם שנפל בו נגע צרעת וטימאהו הכהן ויצא
מחוץ למחנה, כשמתרפא מצרעתו מובא אל הכהן ורואה שאכן
נרפא, ועושה סדר טהרה בהזאה והקרבה ככל המבואר בפרשת
מצורע (ויקרא יד ב-ז).
המשנה מונה את המצוות שזמנן כל הלילה: **כָּל הַלַּיְלָה כָּשֵׁר**
לִקְצִירַת הָעוֹמֶר במוצאי יום טוב ראשון של פסח (ויקרא כג י-יא),
וּלְהַקְטָר חֲלָבִים של קרבנות **וְאֵבָרִים** של עולות הקריבות כליל
למזבח. **זֶה הַכְּלָל, דָּבָר שֶׁמְּצוָתוֹ בַּיּוֹם כָּשֵׁר כָּל הַיּוֹם, וְדָבָר שֶׁמְּצוָתוֹ**
בַּלַּיְלָה כָּשֵׁר כָּל הַלַּיְלָה.

גמרא

הגמרא מבארת את מקור דיני המשנה. מבררת הגמרא: **מְנָלַן**
שקריאת המגילה כשירה כל היום. משיבה הגמרא: **דְּאָמַר קְרָא**
(אסתר ט כח) 'וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים **וְנַעֲשִׂים**', ומבואר שזמנה ביום,
ופשוט מסברא דהיינו כל היום.
הגמרא מבארת את מקור הדינים הנוספים שבמשנה: כל היום
כשר **לִקְרִיאַת הַהַלֵּל, דִּכְתִיב** (תהלים קיג ג) 'מִמִּזְרַח שֶׁמֶשׁ עַד מְבוֹאוֹ
מְהֻלָּל שֵׁם ה'', ומבואר שזמנה ביום. **(רבי יוסי) [רַב יוֹסֵף] אוֹמֵר**,
המקור הוא מפסוק שבהלל (שם קיח כד) 'זֶה הַיּוֹם עָשָׂה ה' נָגִילָה
וְנִשְׂמְחָה בוֹ'. וְלִנְטִילַת לוּלָב המקור שזמנו ביום הוא, **דִּכְתִיב** (ויקרא
כג מ) 'וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן'. **וְלִתְקִיעַת שׁוֹפָר** המקור שזמנו
ביום, **דִּכְתִיב** (במדבר כט א) 'יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם'. **וּלְמוּסָפִין** המקור
שזמנו כל היום, **דִּכְתִיב** בקרבנות המוספין (ויקרא כג לז) 'דְּבַר יוֹם
בְּיוֹמוֹ'. וְלִתְפִלַּת הַמּוּסָפִין המקור שזמנו ביום, שכן בקרבנות
המוּסָפִין שַׁוִּיהּ רַבָּנָן, כיון שנתקנו כנגד קרבנות המוספים, ולכן
זמנו ביום כזמן קרבנות המוספים.
וּלְוִידּוּי פָּרִים מקורו שהוא רק ביום, **דְּיָלְפִינַן** בגזירה שוה 'כַּפָּרָה'
'כַּפָּרָה' מִיּוֹם הַכִּפּוּרִים, שנאמר בפרים אלו (ויקרא ד כ) 'וְכִפֶּר עֲלֵהֶם
הַכֹּהֵן', וביום הכפורים נאמר (שם טז יא) 'וְכִפֶּר בְּעַד בֵּיתוֹ',
ומפסוק זה למדים את דין וידוי כהן גדול ביום הכפורים, **דְּתַנְיָא**
בברייתא, לגבי הפסוק שנאמר **נַבִּי יוֹם הַכִּפּוּרִים** 'וְכִפֶּר בְּעַד בֵּיתוֹ **וּבְעַד**
בֵּיתוֹ', בְּכַפָּרַת דְּבָרִים – בוידוי שמכפר על עצמו בדברים **הַבָּתוּב**
מְדַבֵּר, וְהֵרִי דִּינֵי הַכַּפָּרָה של יום הכפורים **בִּימָמָא הוּא, דִּכְתִיב** ביום
הכפורים (שם טז ל) 'כִּי בַּיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם', וממילא נלמד בגזירה
שוה שגם הכפרה שנאמרה בפרים וידוי היא, וממילא אף וידוי זה
נאמר דווקא ביום.
שנינו במשנה: **וּלְוִידּוּי מַעֲשֵׂר וכו'.**
מבארת הגמרא את המקור שזמנו ביום: **דִּכְתִיב** (דברים כו יג) 'וְאָמַרְתָּ
לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בִּעַרְתִּי הַקֹּדֶשׁ מִן הַבַּיִת', וְכָמִיךְ לִיהּ (שם כו טז) 'הַיּוֹם
הַזֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מְצַוְּךָ', ומסמיכות זו אנו למדים שזמן וידוי מעשר
ביום.
שנינו במשנה: **לְכְמִיכָה וְלִשְׁחִיטָה.**
המקור שהן רק ביום: **דִּכְתִיב** (ויקרא ג ח) 'וְכָמַךְ וְשָׁחַט', ולמדים
מסמיכותן שדינן שוה, **וּכְתִיב בָּהּ בִּשְׁחִיטָה** (שם יט ו) 'בְּיוֹם זִבְחֲכֶם',
ומבואר שהשחיטה היא רק ביום, והוא הדין לסמיכה שזמנה ביום.
המקור לדינים נוספים שבמשנה: **וּלְתִנּוּפָה** המקור שהיא ביום
דווקא, **דִּכְתִיב** (שם כג יב) 'בְּיוֹם הֲנִיפְכֶם אֶת הָעֹמֶר'. **וְלַהֲגָּשָׁה** המקור
שהיא רק ביום, למדים **מִדְּאִיתְקַשׁ לִתְנוּפָה** שהיא ביום כאמור,
דִּכְתִיב לְגַבֵּי סוֹטָה (במדבר ה כה) 'וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת
הַקְּנָאוֹת וְהֵנִיף וְהִקְרִיב', ו'והקריב' הוא הגשה, ונסמך ל'והניף'
להקישו לו לענין זה.
שנינו במשנה: **וּלְמִלּוּקָה וּלְקְמִיצָה וּלְהַקְטָרָה וּלְהַזָיָה.**
הגמרא מבארת המקור שכל עבודות אלו נעשות רק ביום: **דִּכְתִיב**
(ויקרא ז לח) 'בְּיוֹם צַוּוֹתוֹ **אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב** אֶת קָרְבְּנֵיהֶם לַה''.
מקור הדין הבא: **וּלְהַשְׁקָיַת סוֹטָה** המקור שזמנה ביום, **אָתְיָא** בגזירה
שוה 'תּוֹרָה' 'תּוֹרָה', **כְּתִיב הָכָא** בפרשת סוטה (במדבר ה ל) 'וְעָשָׂה לָהּ
הַכֹּהֵן אֵת כָּל הַתּוֹרָה הַזֹּאת', וּכְתִיב הָתָם בענין המשפט (דברים יז יא)
'**עַל פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר יוֹרוּךָ וְעַל הַמִּשְׁפָּט**',